

juli 27, 2016

Waar geen plaats is voor potentiële hypothetische eventualiteiten

Ik was een jaar of 25 toen ik besloot geen rekening meer te houden met de potentiële hypothetische eventualiteit dat ik een man zou tegenkomen waar niet alleen ik verliefd op zou worden, maar die ook verliefd op mij zou zijn en die niet alleen een relatie met mij zou willen maar ik ook met hem. Dus gooide ik de zoveelste condooms over datum weg en ging in de garage bij mijn ouders wonen.

De garage noem ik nu mijn chalet of ook wel 'le garage' op zijn Frans, want het is een prachtstuk geworden met een eigen keuken, douche, toilet en openslaande tuindeuren naar een tuin met minivijver en

geurende vlinderstruik. In oktober volgt de opbouw met houten wenteltrap richting twee slaapkamers en een klein balkon. Het kind mag aan de voorkant slapen.

Ik heb mijn man en kind nooit bij elkaar gezien. Het zijn twee losstaande werkelijkheden. Samenwonen resulteert in gekibbel over wie wanneer de afwas doet en voor je het weet ben je een meubelstuk voor elkaar. Ik wil voor iemand blijven kiezen, niet dat ik thuiskom en hij is er al. En zouden we samen een kind nemen, dan moet hij behalve de afwas doen ook nog een goede vader zijn, die er hetzelfde over denkt als ik. Vrijwel niemand denkt hetzelfde als ik, ook niet in grote lijnen.

Kortom, toen ik ruim een jaar geleden besloot om aan kinderen te beginnen, was de man ver buiten mijn gedachten. Eén keer **kwam ik huilend klaar**, omdat ik dacht: "Jezus, ik doe het wel helemaal alleen nu" en ook: "Mocht ik straks nog willen vissen, dan is het uit de gescheiden mannen vijver". Maar klaarkomen is zo gebeurd, dus toog ik opgewekt naar de spermabank.

De populaire tamelijk commerciële spermabank van **Cryos International** wel te verstaan, waar de Deense Vikingen hun zaad deponeren en de koerier je aan huis een diepvrieskist brengt met 'Human tissue' in grote letters op de buitenkant. *Damn*. Dat is een besluit waar je geen retourtje meer voor kunt kopen. Heel goed de opties nalopen dus.

"Mama, wie is mijn papa?"

"Dat weet mama niet zo goed meer, schatje. Ik kwam hem tegen in de kroeg en hij had donker haar en wist niet wat hij deed".

"Renée, hij is mijn zoon, ik wil zijn vader zijn."

"Maar je weet wat we hebben afgesproken. Hier, je handtekening! Geen actieve vaderrol."

"Mevrouw, helaas, u bent niet geschikt bevonden. Uw situatie is financieel niet stabiel genoeg en uw psychisch turbulente verleden voorspelt een tijdrovende polemieek met Jeugdzorg".

"Maar wie krijgt er tegenwoordig nog een vast contract? Wie blijft er psychisch gezond in deze schreeuwerige wereld?"

Laat me het op mijn eigen manier doen, zonder bemoeienis maar met genoeg aanknopingspunten voor mijn kind om zich een identiteit te vormen. En met de mogelijkheid om contact te zoeken met vaderlief om de laatste puzzelstukjes te ontmoeten.

Dan is Cryos gewoon de beste optie. Het is de enige kliniek die zonder tussenkomst van een arts aan huis bezorgd. Je kunt er niet alleen selecteren op dezelfde triviale kenmerken als bij de gewone spermabanken zoals lengte en oogkleur maar ook op stem, handschrift, familiestamboom, babyfoto's en op welke beroemde artiest hij het meest lijkt.

Die beroemde artiest nemen we maar met een flinke korrel zout evenals het EQ-testje van tien minuten (kruis aan: "ik ben niet/best wel/uitzonderlijk empathisch") en de indruk die de donor maakt op het personeel ("Paolo is a very handsome man with beautiful dark eyes and slender hands"). Waar het mij vooral om gaat is het karakter. Geef mij een man die ongecompliceerd door het leven struint, hier een babbeltje met de buurman maakt en daar lacht om al die mensen die zich opwinden, haasten, afvragen en hoofdbrekens maken, zoals deze moeder in spe.

Het was alsof ik alle andere donoren afwees als persoon, om hoe ik dacht dat ze waren, iets te koppig, een te schuchtere blik in de lens. Een beetje alsof ik mijzelf afwees, want ik was dat meisje met diezelfde schuchtere blik geweest, en ik voelde meer voor hem en mee voor haar. Alsof je überhaupt kan bepalen wat voor iemand er uit komt, kijk maar naar mijn broertje en ik, beide van een andere planeet. Ik zei toch dat het een moeilijke keuze was.

Het wat, wie, hoe, wanneer. Wachten tot ik zeker weet dat er geen vast contract komt of per direct insemineren? Het rondbazuinen of voor mijzelf houden? Gewassen of ongewassen, CMV + of -, droog ijs 6 kilo, 12 kilo of stikstof, wel of niet reserveren, twee rietjes van MOT10 of langer doorsparen voor MOT20? In één keer doen of in delen, op de dag van de LH-piek of toch daarna? Het gaan doen, het echt gaan doen, het Nu of Nooit doen?

Om tenminste twee keer een kwartier per dag mijn rust te bewaren doe ik 's ochtends en 's avonds braaf een meditatie. En als ik 's avonds in mijn bedje lig en opeens denk: "Mijn God, maar straks zit het in mijn buik en groeit het als een parasiet, ik kan er niks meer tegen doen en ben overgeleverd aan zijn grillen en het gaat vreselijk zeer doen en komt met Down, *next level* autisme, hazenlip en open ruggetje ter wereld en kan ik het allemaal wel?", dan gooi ik het kussen over mijn hoofd en zeg tegen mijzelf dat het uitgesloten is dat ik die zwangerschap volledig *Zen* zal doormaken maar dat het belangrijkste is dat ik nu gewoon ga slapen en deze potentiële hypothetische eventualiteiten, net zoals die fictieve man in mijn leven, naast me neerleg.

Dat helpt.

https://troubladour.blogspot.dk/2016/07/waar-geen-plaats-is-voor-potentiele_27.html